

יונה (פרק א)

- (א) ויהי דבר ה' אל יונה בן אמתאי לאמר:
 (ב) קום לך אל נינוה העיר הגדולה וקרא עליה כי עלתה רעתם לפני:
 (ג) ויקם יונה לברח תרשישה מלפני ה' וירד יפו וימצא אניה באה תרשיש ויתן שכרה וירד בה לבוא עמהם תרשישה מלפני ה':
 (ד) וה' הטיל רוח גדולה אל הים ויהי סער גדול ביים והאניה חשבה להשבר:
 (ה) וייראו המלחים ויזעקו איש אל אלהיו ויטלו את הכלים אשר באניה אל הים להקל מעליהם ויונה ירד אל ירכתי הספינה וישכב וירדם:
 (ו) ויקרב אליו רב החבל ויאמר לו מה לך נרדם קום קרא אל אלהיך אולי יתעשת האלהים לנו ולא נאבד:
 (ז) ויאמרו איש אל רעהו לכו ונפילה גורלות ונדעה בשלמי הרעה הזאת לנו ויפלו גורלות ויפל הגורל על יונה:
 (ח) ויאמרו אליו הגידה נא לנו באשר למי הרעה הזאת לנו מה מלאכתך ומאין תבוא מה ארצך ואי מזה עם אתה:
 (ט) ויאמר אליהם עברי אנכי ואת ה' אלהי השמים אני ירא אשר עשה את הים ואת היבשה:
 (י) וייראו האנשים יראה גדולה ויאמרו אליו מה זאת עשית כי ידעו האנשים כי מלפני ה' הוא ברח כי הגיד להם:
 (יא) ויאמרו אליו מה נעשה לך וישתק הים מעלינו כי הים הולך וסער:
 (יב) ויאמר אליהם שאוני והטילני אל הים וישתק הים מעליכם כי יודע אני כי בשלי הסער הגדול הזה עליכם:
 (יג) ויחתרו האנשים להשיב אל היבשה ולא יכלו כי הים הולך וסער עליהם:
 (יד) ויקראו אל ה' ויאמרו אנה ה' אל נא נאבדה בנפש האיש הזה ואל תתן עלינו דם נקיא כי אתה ה' כאשר חפצת עשית:
 (טו) וישאו את יונה ויטלהו אל הים ויעמד הים מזעפו:
 (טז) וייראו האנשים יראה גדולה את ה' ויזבחו זבח לה' וידרו נדרים:

מכילתא בא - מס' דפסחא בא (פרשה א)

רבי נתן אומר לא הלך יונה אלא לאבד עצמו בים שנאמר ויאמר אליהם שאוני והטילוני אל הים.

יונה (פרק ב)

- (א) וימן ה' דג גדול לבלע את יונה ויהי יונה במעי הדג שלשה ימים ושלשה לילות:
 (ב) ויתפלל יונה אל ה' אלהיו ממעי הדגה:
 (ג) ויאמר קראתי מצרה לי אל ה' ויענני מבטן שאול שועתי שמעת קולי:
 (ד) ותשליכני מצולה בלבב ימים ונהר יסבבני כל משברייך וגלייך עלי עברו:
 (ה) ואני אמרתי נגרשתי מנגד עיניך אך אוסיף להביט אל היכל קדשך:
 (ו) אפפוני מים עד נפש תהום יסבבני סוף חבוש לראשי:
 (ז) לקצבי הרים ירדתי הארץ ברחיה בעדי לעולם ותעל משחת חיי ה' אלהי:
 (ח) בהתעטף עלי נפשי את ה' זכרתי ותבוא אליך תפלתי אל היכל קדשך:
 (ט) משמרים הבלי שוא חסדם יעזבו:
 (י) ואני בקול תודה אזבחה לך אשר נדרתי אשלמה ישועתה לה': ס
 (יא) ויאמר ה' לדג ויקא את יונה אל היבשה: פ

יונה (פרק ג)

- (א) ויהי דבר ה' אל יונה שנית לאמר:
 (ב) קום לך אל נינוה העיר הגדולה וקרא אליה את הקריאה אשר אנכי דבר אליך:
 (ג) ויקם יונה וילך אל נינוה כדבר ה' ונינוה היתה עיר גדולה לאלהים מהלך שלשת ימים:
 (ד) ויחל יונה לבוא בעיר מהלך יום אחד ויקרא ויאמר עוד ארבעים יום ונינוה נהפכת:
 (ה) ויאמינו אנשי נינוה באלהים ויקראו צום וילבשו שקים מגדולם ועד קטנם:
 (ו) ויגע הדבר אל מלך נינוה ויקם מכסאו ויעבר אדרתו מעליו וכס שק וישב על האפר:
 (ז) ויזעק ויאמר בנינוה מטעם המלך וגדליו לאמר האדם והבהמה הבקר והצאן אל יטעמו מאומה אל ירעו ומים אל ישתו:
 (ח) ויתכסו שקים האדם והבהמה ויקראו אל אלהים בחזקה וישבו איש מדרכו הרעה ומן החמס אשר בכפיהם:

(ט) מי יודע ישוב ונחם האלהים ושב מחרון אפו ולא נאבד:
 (י) וירא האלהים את מעשיהם כי שבו מדרכם הרעה וינחם האלהים על הרעה אשר דבר לעשות להם ולא עשה:
יונה (פרק ד)
 (א) וירע אל יונה רעה גדולה ויחר לו:
 (ב) ויתפלל אל ה' ויאמר אנה ה' הלוא זה דברי עד היותי על אדמתי על כן קדמתי לברכה תרשישה כי ידעתי כי אתה אל חנון ורחום ארך אפים ורב חסד ונחם על הרעה:
 (ג) ועתה ה' קח נא את נפשי ממני כי טוב מותי מחיי: ס
 (ד) ויאמר ה' ההיטב חרה לך:
 (ה) ויצא יונה מן העיר וישב מקדם לעיר ויעש לו שם סכה וישב תחתיה בצל עד אשר יראה מה יהיה בעיר:
 (ו) וימן ה' אלהים קיקיון ויעל מעל ליונה להיות צל על ראשו להציל לו מרעתו וישמח יונה על הקיקיון שמחה גדולה:
 (ז) וימן האלהים תולעת בעלות השחר למחרת ותך את הקיקיון וייבש:
 (ח) והיה כזרה השמש וימן אלהים רוח קדים חרישית ותך השמש על ראש יונה ויתעלף וישאל את נפשו למות ויאמר טוב מותי מחיי:
 (ט) ויאמר אלהים אל יונה ההיטב חרה לך על הקיקיון ויאמר היטב חרה לי עד מות:
 (י) ויאמר ה' אתה חסת על הקיקיון אשר לא עמלת בו ולא גדלתו שבן לילה היה ובן לילה אבד:
 (יא) ואני לא אחוס על נינוה העיר הגדולה אשר יש בה הרבה משתים עשרה רבו אדם אשר לא ידע בין ימינו לשמאלו ובהמה רבה:

סנהדרין (פמ):
 והא יונה דהררי ביה ולא אודעוהו - יונה מעיקרא נינוה נהפכת אמרי ליה, איהו לא ידע אי לטובה אי לרעה.

<u>דברים (פרק לב)</u> (ו) ה' לה' תגמלו זאת עם נבל ולא חכם הלוא הוא אביך קנך הוא עשך ויכננך: (ז) ויאמר אסתירה פני מהם אראה מה אחריתם כי דור תהפכת המה בנים לא אמן במ: (ח) הם קנאוני בלא אל כעסוני בהבליהם ואני אקניאם בלא עם בגוי נבל אכעיסם: (ט) אמרתי אפאיהם אשביתה מאנוש זכרם: (י) לולי כעס אויב אגור פן ינכרו צרימו פן יאמרו ידינו רמה ולא ה' פעל כל זאת: (יא) כי מגפן סדם גפנם ומשדמת עמרה ענבמו ענבי רוש אשכלת מררת למו: (יב) לי נקם ושלם לעת תמוט רגלם כי קרוב יום אידם וחש עתדת למו: (יג) כי ידין ה' עמו ועל עבדיו יתנחם כי יראה כי אזלת יד ואפס עצור ועזוב: (יד) ראו עתה כי אני הוא ואין אלהים עמדי אני אמית ואחיה מחצתי ואני ארפא ואין מידי מציל: (טו) אם שנותי ברק חרבי ותאחז במשפט ידי אשיב נקם לצרי ולמשנאי אשלם:	<u>מלכים ב (יד:כה-כז)</u> הוא השיב את גבול ישראל מלבוא חמת עד ים הערבה כדבר ה' אלקי ישראל אשר דבר ביד עבדו יונה בן אמתי הנביא אשר מגת החפר: כי ראה ה' את עני ישראל מרה מאד ואפס עצור ואפס עזוב ואין עזר לישראל: ולא דבר ה' למחות את שם ישראל מתחת השמים ויושיעם ביד ירבעם בן יואש:

מלכים ב (א:א)
 וימן ה' דג גדול - ה' הזמין במקום הזה גדול שבלעו כולו שלם ולןא שבר עצמותיו, וזה ידוע שמן הנמנע שיחיה אדם במעי הדג אפי' שעה אחת, שהאדם צריך שאיפת רוח קר מבחוץ, אולם באשר כבר נגזר עליו מיתה ונחשב כאילו נולד שנית שם לו ה' טבע העובר, הנוצר ומתקיים ט' חדשים במעי אמו מבלי שאיפת רוח כמ"ש הרי"א והיה זה א' מפלאי הבורא כנס של חמו"ע בכבשן האש וכדומה:
אהל דוד ח"ג יונה (א:א)
 והרגשתי דמשום הכי נשלח יונה בשליחיות אלו להזהיר על התשובה והצליח שעשו תשובה... שהתשובה היא מעין תחיית המתים... ומשום הכי בא נביא שזכה לתחיית המתים פעמיים...